

מקורות פסקאות יב-יד/ הרב דוד

קובץ א' תתכב

תתכב. רוח הקודש צריך להיות מחובר יחד עם השכל הטהור של האדם. וכששניהם יחד עושים את בניני ההשגה, יצאו הדברים מזורזים יפה ומלובנים כראוי.

אורות הקודש ב' עמ' תצ"ג

זיהרא עילאה

כא

ש'ש מדרגות הן, שההשלמה הפרטית והכללית לישראל מחויבת להיות מבוססת עליהן, השיבה אל הטבע, אל המוסר האנושי, אל יסוד האומה. והקדושה העליונה חלה דוקא על גבי שלשתן. העבודה האלהית היותר עליונה היא אותה שהיא מקושרת ישר אל הטבע. נתחללה קדושה עליונה זו על ידי זוהמת האדם, שהשחיתה את פולחן הטבע, בעשותה אותה למפלצת אלילית, במקום שהוא צריך להיות בסיס איתן להאידיאליות העליונה. זיהרא עילאה דאדם הראשון היא כוללת מדה עליונה זו העולה עד למעלה מהאספקלריא המאירה של נבואת משה רבנו. לעבדה ולשמרה בגן עדן, זהו זיו החיים העליון, לאכל מעץ החיים, ולא לדעת כלל משום רע, מפני שאי אפשר כלל שיהיה בעולם החמרי והרוחני, השלם כל כך, מעשי ידי יוצר כל, שום דבר רע, רק הכל בעתו ובזמנו הוא אך טוב, והאלהים עשה את האדם ישר. העסק בפרק שירה הוא היסוד של התשובה אל הטבע. זאת היא התשובה התחתונה שהיא העליונה, העולה למעלה מכל קנאת עם, רק מרוממת את הצדק בתור האח הנעלה, לכל אחיו יצורי שדי, היודעים כולם את קונם ומתענגים בהדר פעלו. הכל למרומי הקודש הוא מתעלה. בזה קונה הוא את ערובתו שלא ישפל וירד מטה מטה, שלא יהפך לכלי מות מחבל את עצמו ואת אחרים. מוכרח הוא שם ד', ואור תורתו אשר לארץ נתנה, ללכת עם האדם בכל מורדותיו, למען לא יפול בשוחה עמוקה, אהמר כבר נוקש בה מימי קדם. וגם את בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור אין מים בו.

ישראל ותחייתו יג

יג. תכונת סוד ד' ליראיו היא היא המלמדת את הכבוד אשר ירחש האדם אל הטבע, וע"י כבודה האמתית הרי הוא מעלה אותה, משגבה ומרוממה. כמו בהליכות המוסר של חיי האדם היחידי כן בהליכות עולמים. העליה המעולה בחיי המוסר היא ההתיצבות הישרת בכל הכחות, "רגלי עמדה במישור", ההתאמה המפוארה של כל נטיות החיים, עד שהשכל העליון נמצא בתור גלוי עליון של סכום החיים כולם, וכל אשר מתחת לו הרי הם ענפיו המתפשטים ממנו, שבים אליו ומתרפקים עליו, מוכנים לרצונו, ולעבודתו כסופה ירדופו, וכל המהלכים הטבעיים של הנפשיות והגופניות מוארים הם באור עליון ובמהות הקדש המנצח, המלא הוד ויפעת קדשים של זיו ההשכלה הטהורה המאירה באור חכמה ודעת יסודית. התוכן הזה עומד למעלה למעלה מהאופי המוסרי המוכרח לאסור מלחמות פנימיות, או להסיח דעה ורעיון ממהותו הטבעית ומכל תפקידיו, אשר אז המוסר מוסר צולע הוא, מיסר מסוכן לנפילה למהמורות. על כן האידיאליות של העין הצופיה של המוסר העליון, לפחות, היא העלאת כל התוכן, התגלות כל היש, הופעת החיים בפנימיותו וכל מקיפיו. היא אמנם כלולה בתוך המערכה העליונה, מערכת הקודש, שהיא באמת כבר עולה ממעל לכל ערכים מוסריים, והיא תוכן התם, התמימות השלמה, שאין בה דופי פיסוק וקיצוץ מכל ההופעות, יושר השכל, יושר הלב, יושר הרגש, יושר הרוח, יושר הטבע, יושר הפשר, יושר ההופעה, יושר ההקשבה. וקול אלהים חיים דובר אז מכל מרומים ומכל תחתיות, והעינים למישרים חזות והמעוף מתחת לרום הוא תדירי, והחזרה חלילה בשביל הופעה והארה, בשביל העלאה והתממה, היא ג"כ תדירית, קלה ובטוחה. "הקב"ה עושה להם (לצדיקים) כנפים כנשרים ושטים על פני המים, שנאמר על כן לא נירא בהמיר ארץ במוט הרים בלב ימים, ושמה תאמר יש להם צער תלמוד לומר וקוי ד' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים, ירוצו ולא ייגעו, ולכו ולא ייעפו". בפרטיות מתגלה חזון העולמים בכל תקופה שהקב"ה מחדש בה את עולמו, שהכל לקוח הוא מאלף השנים של ההחרבה הכללית, שענפיה מתפשטים בכל עת אשר תחיל ארץ ותנוע, "יהמו יחמרו מימיו ירעשו הרים בגאותו סלה, נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים קדוש משכני עליון, אלהים בקרבה בל תמוט, יעזרה אלהים לפנות בקר". ואור הבקר גם בראשית קדרותו מבהיק הוא מתוכו את האורה העליונה,

שהמוסר העליון דורש מהפרטיות על כללות היש ושורש המציאות, הנהגת העולם ועז החיים, סבוב העמים ותהלוכות הממלכות, "אתה הוא האלהים לבדך לכל ממלכות הארץ", והנס והטבע מתאחדים באחדות מאירה.

קובץ ז ס"ה

סה. בכלל, כל הרגשות הטבעיים שהם מביאים לידי פועל המביא לידי שכלול ובנין ותיקון עולם, קדושים הם, ופתוחם והתאדרותם ושמירתם בטוהר הראוי הוא אחד התכנים המעולים שביסוד העולם והעבודה העליונה. מתחתית אהבת עצמו המצויה אצל כל יצור, עד אהבת המשפחה, ואחר כך אהבת האומה והבריות בכלל, אפילו כשהם הולכים על פי הסידור הטבעי, הם הם בונים את העולם, והם הם הרשמים של החפץ העליון, דבר ד' אשר אמר ויהי, וצוה ונבראו. אמנם האור שבהם מועט הוא, ומתוך מיעוטו, המחשכים מצויים בהם, ויש בהם שני חסרונות. האחד שהם יכולים להישאר באותה המדה המוצערה שהם עומדים עליה, ואין זה מטרת ההויה, שהיא והלכת ומתעלה, והטוב האלהי שופע בהרחבתו, והיש כולו מוכן הוא ודחוף לקבלו בצורתו היותר רחבה ומגמתית. והשני, כיון שהאור מועט, מתדבקים המגרעות, וארחות ההטעאה, בלבול הרעיונות והפיכת הסדרים, ובאות הרוחות הרעות ומקלקלות את החיים, מהרסות את המערכות, ומהרסות את העולם הפרטי והכללי, תחת אשר מראשית הם מכוונים לבנות אותו. על כן לא להרוס את הרגשות הטבעיים ואת תוצאותיהם הננו נקראים אורות הקודש, כי אם להוסיף בהם אורה, להוסיף בהם אימוץ, לקשרם אל המגמות היותר עליונות המופיעות מהאורים האלהיים, המובעות בדבר ד', ומתגלות בלבבות אנשי הקודש בכל הדורות ובכל הזמנים. כל התיקונים החברתיים וכל המכשירים שלהם, וכל אומץ החיים המעשיים והמוסריים הדרושים לשכלולם, כל הרעיונות הלאומיים וכל תוצאותיהם, הכל עולה להכלל על ידי עבדי ד' העליונים בקודש העליון המאיר לכל.